

Intérieur.

doen voor den regen, die erop stond. Zware regendroppels tikten tegen het glas.

Zij knipte de gesp van haar ceintuur open en trok haar lijfje uit. Dat gaf dadelijk koelte en streelend wreef zij haar bloote armen. Vlugg liet zij haar japonrok afzakken en stapte eruit. Zij had een onleschbaren dorst, maar de waterkaraf was leeg, zij herinnerde zich het water te hebben gebruikt. Half uitgekleed kon zij niet naar beneden gaan, maar de badkamer was vlak bij. Mrs. Copper wilde anders niet, dat zij daar drinkwater haalde, maar de dorst was te erg. Zij maakte eerst nog vlug haar los en een witte sjaal omslaande, liep zij de corridor over naar de badkamer.

Toen hoorde zij Maud flauwtjes roepen.

De deur van de kinderkamer was niet gesloten en Maud's stemmetje riep klagelijk.

— Wat is er, lieveling? vroeg Ellen, zich over het bedje buigend.

— Ik heb zoo'n erge kiespijn, klaagde Maud zachtjes.

— Arm kindje, zei Ellen medelijdend, de gloeiende wangtjes streelend.

Letty sliep een gezond vasten kinderslaap, dien niets stoorde.

Ellen ging bij het bedje zitten en liet Maud wat eau-de-cologne opsnuiwen. Het suste de pijn en maakte het kind slaperig. Maud rustte tevreden tegen haar aan. Traantjes hingen nog aan haar wimpers. Dommelig vielen ten laatste haar oogjes dicht en sliep zij zachtjes weer in.

Voorzichtig legde zij het slapende kind terecht en verliet geruischloos de kamer.

Juist zag zij Mr. Copper naar boven komen.

— Nog niet naar bed, Ellen?

— Maud had zoo'n kiespijn en zij riep mij. Nu slaapt zij gelukkig weer.

Hij keek naar haar mooi, tenger figuurtje. Het losse haar golfde langs haar rug en hij zag de lijn van haar hals zich verliezen in de vouwen van de doek.

— Nacht oom, zei ze, de doek wat vaster om de schouders trekkend, verlegen, omdat zij half gekleed was. Zij bood hem haar wang voor een kus en hij voelde zijn hoofd gloeiend worden. Maar hij wilde haar niet verschrikken en bedwong zijn begeerte. Vluchtig raakte hij haar wang.

Iemand kwam de trap op en Ellen stak vlug over naar haar kamer. Een slip van een roze onderrok was nog even zichtbaar, toen Mrs. Dickson het portaal bereikte.

— Aaah!... zei zij gerekt... Niet on aardig... ik wist niet, dat ik stoorde, Jemmy...

Zij lachte even, een scherp, onmeedogend spotlachje.

Hij keek haar kalm aan.

— Goeden nacht, Mrs. Dickson, zei hij stroef.

Zij lachte weer.

— 't Spijt me werkelijk, Jemmy.

Hij antwoordde volstrekt niets en bedaard liep hij haar voorbij naar zijn kamer.

* * *

Ellen had de spotwoorden van Mrs. Dickson gehoord. Tranen van drift drongen haar in de oogen. Zij kon een samenzijn met die vrouw niet ontvluchten, en de weerzin, dien zij, instinctmatig, vanaf het eerste oogenblik gevoeld had, steeg tot een uiterste.

— Ik haat haar, zei ze hartstochtelijk.

Zij voelde haar ongedwongen vertrouwelijkheid tegenover Mr. Copper in een onklaar daglicht gesteld en het maakte haar stijf en terughoudend.

Wanneer hij haar schertsend naar zich toetrok en gevangen hield in zijn armen, trachtte zij zich los te wringen.

Dit anders uitleggend, speelde een smadelijk lachje om de lippen van Mrs. Dickson.

— Je behoeft je volstrekt niet aan mij te storen, Ellen, zei ze eens, hatelijk scherp, een lage nijdflikkering in haar, van woede fonkelende oogen.

Ellen voelde zich volkomen machteloos en begreep niet, waarom Mr. Copper dit duldde en er zelfs behagen in schepte. Integendeel vond hij er een genoeg in den toestand nog te verergeren, door haar te willen dwingen, hem een kus te geven.

— Geef me een zoen, Ellie.

Hij had haar neergedwongen op zijn schoot, haar tegenstand gemakkelijk overwinnend.

Maar zij had hem nerveus heftig afgeweerd.

— Neen... oom... neen...

Toen lachte hij, en haar even, liefkozend tegen zich aandrukkend, liet hij haar vrij.